

DE LEVENDE VÆSENERES UDØDELIGHED

MARTINUS

DE LEVENDE
VÆSENERES
UDØDELIGHED

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1965

**Copyright
by
MARTINUS 1957**

Eget tryk

1. KAPITEL

Kun igennem erkendelsen af væsenernes udødelighed bliver retfærdigheden i de samme væseners lykkelige og ulykkelige skæbner åbenbaret

Hvis menneskene virkelig skal komme til at kunne forstå retfærdigheden i verdensaltet, retfærdigheden i menneskenes liv, retfærdigheden i dyrenes liv, retfærdigheden i alle de mange former for ulykkelige skæbner, som de levende væseners liv af i dag repræsenterer, er det en absolut betingelse, at man kommer til at forstå, at alle levende væsener fremtræder som udødelige, hvilket igen vil sige, at de bag deres forgængelige fysiske organisme besidder en højere i stråleformig eller psykisk materie fremtrædende evig struktur, i hvilken de kan opleve

livet uden den fysiske organisme. De kan altså i denne psykiske eller kosmiske struktur overleve enhver form for den fysiske organismes undergang. Og de kan igennem denne åndelige struktur igen medvirke ved den fysiske forplantningsproces til skabelsen og udviklingen af det lille foster i moderlivet, som skal blive dets nye organisme i dets nye fysiske jordliv. Da enhver organisme således er en „skabt ting”, må denne igen forgå. Men i kraft af sin kosmiske eller psykiske struktur overlever væsenet altså som nævnt denne sin organismes undergang og fortsætter sin oplevelse af livet i den åndelige eller psykiske verden, indtil betingelserne for, at det igen kan medvirke til at blive født på ny i den materielle verden, indtræder. Og således fortsætter væsenet et vist område af sin evige tilværelse i form af fysiske genfødelser, indtil det har nået en vis fuldkommenhed i tænkning og væremåde.

2. KAPITEL

For at opnå den højeste fuldkommenhed eller blive til „mennesket i Guds billede” er det nødvendigt, at man med sin forstand oplever Guds kærlighed og retfærdighed i verdensaltet

Er der da noget i livet eller tilværelsen, der bekræfter denne opfattelse på en sådan måde, at den kan blive til andet og mere end en smuk påstand? Ja, livet selv bekræfter denne opfattelse indtil en sådan grad, at den kan blive til konkret viden for ethvert normalt udviklet, intelligent og dogmefrit menneske. Det er livets mening, at mennesket med sine intellektuelle evner skal kunne lære at iagttage og opleve den virkelige sandhed om dets egen udødelighed og skæbne på en sådan måde, at den bliver til konkret viden om retfærdigheden eller Guds kærlighed i verdensaltets styrelse og dermed bliver til urokkelig livsbasis for det samme væsen. Med denne livsbasis eller kosmiske viden kan mennesket ikke undgå at blive til glæde og velsignelse for alle andre levende væse-

ner i dets omgivelser og dermed selv blive et med Gud. Det er den eneste måde, hvorpå det kan opfylde den guddommelige hensigt at opnå den højeste indvielse eller blive til „mennesket i Guds billede”. Gud er jo udelukkende til glæde og velsignelse for alle levende væsener. Og kun dette kan være hensigten med hans udvikling af mennesket. Det skal i sin væremåde opfylde det guddommelige princip: at være lysende, varmende og livgivende. Uden denne væremåde kan det umuligt være i „Guds billede”.

3. KAPITEL

Hvad det levende væsens
udvikling bekræfter for os

Hvorkan vi da i det daglige liv finde noget, der bekræfter for os det levende væsens udødelighed? Ja, her må vi naturligvis først og fremmest gøre os naturens store skabelsesproces begribelig og derigennem se, at det ikke er tilfældigheder, der bevirker skabelsen, styrer og leder sole og mælkeveje

i mikrokosmos og makrokosmos, bestemmer de levende væseners liv og skæbne etc. Denne store skabelsesproces er ikke i alle foreteelser uoverskuelig for det uindviede menneske. Den kan i overordentlig store områder efterforskes og kontrolleres af menneskenes almindelige intellektuelle evner. Den har mange færdige resultater, som er hundrede procent tilgængelige for den menneskelige oplevelsessevne. Disse færdige resultater af naturens, hvilket vil sige Guds, skabelse viser sig alle uden undtagelse i deres slutfacit at være til glæde og velsignelse for levende væsener. Til disse færdige resultater hører blandt andet vore sanser. Er ikke vort syn, vor lugte- og smagssans samt alle vore andre livsorganer en velsignelse for os? Er ikke jordens forvandling fra at være et flammende ildocean, en buldrende verdensbrand til dens nuværende tilstand som en glimrende klode for vegetabiliske og animalske levende væsener en forvandling eller skabelse, der er til glæde og velsignelse for levende væsener?

Der har således været en gang, da de tilsyneladende livløse mineralformer var de eneste skabte foreteelser på jorden. Så blev

mineralformerne til planteformer. Planteformerne udviklede sig og blev til dyreformer eller dyreorganismer. Dyreorganismerne blev til menneskeorganismer. Igenem millionårige udviklingsepoker skete der således en stor skabelse i materien, der resulterede i en udvikling af organismer for levende væsener, der stadig blev fuldkomnere og fuldkomnere. Og vi ser, at denne forvandling stadig fortsætter. Bag alle disse ydre foreteelser eller organismer forekommer der „Noget“, der oplever igennem disse organismer. Dette „Noget“ i forbindelse med en organisme udgør tilsammen det, vi kender som „et levende væsen“. Hele denne store udviklingsproces opleves altså af levende væsener. Hos dyrene og menneskene er denne oplevelse mere vågen dagsbevidst end hos planterne. Inden for selve menneskenes område ser vi også, at nutidens mennesker ikke lever under den uvidenhed og primitivitet, som f. eks. vore forfædre stenaldermenneskene levede under. De måtte bo i huler og grotter. De havde ikke de fine og bløde beklædningsstoffer, som dem vi i dag er velsignet med. De havde ingen af alle de tekniske goder, som menneskeheden i dag

i overdådig grad har til rådighed. Vi fødes til moderne forhold, til dejlige huse, til dejlige befordringsmidler, til dejlige maskiner, der kan arbejde for menneskene. Vi fødes til begyndende civiliserede forhold, til en fysisk viden og kunnen, der ligger gigantisk højt i forhold til fortidsmenneskets livsvilkår. Men endnu er der mange ubehageligheder og gener, som menneskene af i dag lider under, men som fremtidsmenneskene vil være totalt fri for. Disse vil komme til at stå lige så højt hævet over nutidsmennesket, som dette er hævet over naturmenneskene i urskoven eller Afrikas indre. Samtidig ser vi, at denne udvikling også forvandler det levende væsens sindelag og livsopfattelse fra brutalitet til humanitet. Medens man på et givet fortidsstadium mente, at dette med magt at kunne tilintetgøre sine fjender eller undertrykke disse var glørværdigt, var den helt rigtige form for gudsdyrkelse, begynder man nu at føle lede ved denne gudsdyrkelses- og tilværelsesform. Og i dag ønsker menneskene en virkelig varig fred på jorden. Når de fører krig, er det fordi, de her endnu ikke rigtigt kan sanse anden vej til den frelse eller

frigørelse fra krig og ulykker, de af hjertet ønsker sig. Og dog begynder der en stor kraftudfoldelse til fordel for skabelsen af en virkelig vej til freden igennem fred og ikke igennem krig. Men rent bortset fra dette lever en stor part af den samlede jordmenneskehed i dag under langt fuldkomnere og sundere forhold end menneskene i fortiden. Ønsket om fred, ønsket om retfærdighed for alle mennesker vokser og breder sig ud over hele jorden. Hele denne store udviklingsproces, som alle levende væsener er underkastet, er at ligne ved en stor flod, hvis vande fører fra mørke og skumle underjordiske huleterræner og frem til lyse og skønne, solrige egne. Den bekræfter, at Gud fører alle levende væsener imod lyset.

4. KAPITEL

Hvorledes uvidenhed har skabt den overtro, at de levende væsener er „dødelige“ væsener

Udviklingen har således ført de levende væ-

sener frem til at spejde efter retfærdighed i selve naturens eller livets egne processer. Men her er menneskenes evner endnu noget mangelfulde. De får i en overvejende grad i virkeligheden den opfattelse, at der ikke forekommer retfærdighed i selve naturen. Her er alt tilsyneladende tilfældigt. Og da de endnu heller ikke har evner til at gennemskue det levende væsens kosmiske struktur, den psykiske eller åndelige side ved samme væsen, og derfor må rette sig efter det rent fysiske, så lever millioner af ligesindede mennesker i den forestilling, at de levende væsener er „dødelige” væsener. Dette vil igen sige, at de fødes, de bliver til for atter at forgå. Og her er vi ved et af menneskehedens allerstørste spørgsmål. Så længe mennesket tror på denne dødelighed, vil det være umuligt for det at få nogen som helst mening i tilværelsen og dermed i dets livsopfattelse. Hvis det levende væsen var et dødeligt væsen, der virkelig kun havde et vist begrænset tidsrum at leve i for så igen at blive tilintetgjort, ville en virkelig retfærdighed i tilværelsen, som før nævnt, være en total umulighed. Alle levende væsener på jorden levede da i en eneste altomfattende

skrigende uretfærdighed. Ser vi ikke netop, hvorledes der allerede ved de levende væseners fødsler er en ligefrem brutal forskel på deres livsskæbne? Hvorfor skal nogle børn fødes elendige og svagelige, være syge hele livet, og andre børn fødes med kolossal levedygtighed og i gode livsmuligheder? Hvorfor skal nogle børn fødes hos grusomme forældre, der både er ukærlige og primitive, medens andre børn får forældre, der er umådeligt kærlige og pligttopfyldende over for deres børn? Hvorfor dør millioner af mennesker af sult og fattigdom, medens andre mennesker lever i kolossal rigdom og overflod? Hvis de levende væsener kun har deres nuværende fysiske liv, forekommer der absolut ikke nogen som helst retfærdighed i tilværelsen.

5. KAPITEL

Hvis det levende væsen
er udødeligt

At man forestiller sig et evigt liv, som man

ved opfyldelsen af særlige moralske betingelser kan tilegne sig efter den fysiske død, kan ikke retfærdiggøre den uretfærdighed, som den fysiske tilværelse udviser over for de levende væsener. Der forekommer mennesker, der er født under sådanne betingelser, at det vil være umuligt for dem at opfylde de betingelser, der kræves for at få dette evige lykkelige liv efter døden. De må altså glide ind i en fuldstændig fortabelse, ind i en evig pinsel eller et helvede, hvorfra der ingen som helst befrielse er. Hvorledes kan dette retfærdiggøres? Hertil kommer også, at et liv, der har begyndt, kan aldrig nogen sinde blive evigt. Det vil altid være et timeligt liv, idet det til enhver tid altid må repræsentere det begrænsede tidsrum, der strækker sig fra dets begyndelse og frem til ethvert givet tidspunkt i dette dets såkaldte „evige liv”. Det vil således til enhver tid repræsentere en bestemt alder, være så og så gammel, netop fordi det har haft en begyndelse. Et evigt liv kan lige så lidt have en begyndelse, som det kan have en afslutning. En evig realitet kan ikke skabes. Den må netop evigt have været til. I modsat fald er den ikke evig, men kan derimod kun ud-

gøre en timelig og dermed en forgængelig foreteelse. Løftet om en evig tilværelse, der først skal begynde efter døden, kan således ikke have nogen rod i selve virkeligheden. Det kan derfor ikke retfærdiggøre den tilsyneladende uretfærdige forskel, der er på de levende væseners skæbner. Der må gives en helt anden forklaring, en fuldkommen logisk analyse, der helt kan afsløre den guddommelige retfærdighed og kærlighed midt i den tilsyneladende uretfærdighed.

Hvis det virkelig var således, at menneskene kan komme i en fortabelse, komme i et evigt helvede, hvorfra det aldrig nogen sinde kan vende tilbage, men evigt må sukke og stønne under de skrækkelige lidelser, hvordan kan en Guddom, der ligefrem skaber en sådan tilværelse for de levende væsener, være den alkærlige Fader for de levende væsener, som han igennem de humane verdensreligioner påberåbes at være? Hvordan kan en Guddom med en så sadistisk og ulogisk straffetendens blive det guddommelige livsfundament for alverdens mennesker, der kan forene dem i en altoverstrålende næstekærlighed, visdom, kunst, skønhed og glæde?

Nej, der er kun én eneste mulighed for retfærdighed i verden for de levende væsener, og denne ene mulighed er denne, at de er udødelige. Hvis man opfatter nævnte væsener som udødelige, så kan man påvise, at verdensaltet udgør en altomspændende retfærdighed, der er så hårfin, at end ikke et støvfnug kan lægge sig tilfældigt. Alt er lovbundet. Er der da nogen mulighed for, at man kan konstatere udødelighed? Ja, det er der i høj grad. Hvis vi iagttager alle naturens skabelsesprocesser, ser vi, som allerede før nævnt, at de alle uden undtagelse i deres slutfacit er til glæde og velsignelse for levende væsener. Det er rigtigt, at der forekommer mange tilfælde, hvor det ikke ser således ud. Dyrene myrder og dræber. Menneskene myrder og dræber rent bortset fra alle de ulykkelige tilstande, vi kender som sygdom, nød og elendighed, der forekommer inden for de levende væsener i jordens sfære. Her er det tydeligt at se, at denne tilstand ikke er målet for Guddommens skabelse. Disse uhyggelige situationer er alle udtryk for ufærdige tilstande i Guds skabelsesproces. De udgør alle tilstande, der igennem udviklingen efterhånden vil blive

ændrede således, at de levende væsener i kontakt med Gud kommer til at opleve løsningen på livets mysterium og ser det i dets virkelige strålende fuldkommenhed i lys og kærlighed. Når menneskene i dag ikke kan se det, er det netop fordi, de ikke er færdigudviklede. De er alle uden undtagelse på vej til at opnå denne fuldkommenhed. Men for at forstå dette, kommer vi igen tilbage til nødvendigheden af at forstå det levende væsens udødelighed.

6. KAPITEL

Det levende væsens udødelige struktur

Ved at iagttage sig selv kan det fordomsfri intellektuelle menneske finde ind til sin egen udødelige struktur. Den har allerede affødt i sproget et særligt ord, ved hvilket den udtrykkes. Dette ord er det bekendte begreb, vi udtrykker som „Jeg'et”. Dette ord ledsages som regel af et andet ord. Vi siger således f. eks. „jeg løb”, „jeg var glad”,

„jeg var sulten“, „jeg var syg“ etc. Af disse udtryk fremgår det, at Jeg'et udgør et ophav til det, de ledsagende ord er udtryk for. De ledsagende ord er således udtryk for noget, Jeg'et gør. Jeg'et er altså det højeste „Noget“ i os. Det udgør det virkelige selv. Nu er så spørgsmålet, hvad dette Jeg er for noget. I første instans er vi nødsaget til at måtte erkende, at det er dette Jeg, der i kraft af sin organisme og bevidsthed skaber, ønsker eller begærer, ligesom det er dette Noget, der har vilje og behersker organismen. Det er dette Jeg, der er organismens inderste årsag. Det er det oplevende og skabende i organismen. Når dette Jeg går ud af organismen, ligger denne hen som bevidstløs eller sovende. Oghvis Jeg'et ikke igen går ind i organismen, bliver denne til et lig. Og vi siger om dette væsen, at det er død. Det er meget vigtigt at komme til forståelse af dette Jeg's struktur, thi ellers vil vi aldrig komme til klarhed over vor udødelighed. Vort Jeg er altså skabende og oplevende. Men så kan dette jo ikke være identisk med „det skabte“. Det er en urokkelig betingelse, at „skaberen“ må være til før „det skabte“. Men når skaberen, hvil-

ket vil sige Jeg'et, var til før „det skabte”, kan „det skabte” ikke være dets analyse. Dette vil igen sige, at Jeg'et eller skaberen må være navnløs i sin virkelige struktur. Hvad vi så end vil sige om dette Jeg, så kan det kun være udtryk for noget, som dette har skabt eller frembragt og ikke for Jeg'et selv. Siger vi, at det er ondt, eller det er godt, det er stort, eller det er småt eller lignende, så kan disse udtryk ikke være udtryk for selvet eller Jeg'et, men er blot udtryk for noget, som dette Jeg har skabt. Jeg'et selv viser sig her som noget, der eksisterer selvstændigt uden for „det skabte”, noget som i sig selv ikke kan være blevet skabt og derfor må udgøre en evig realitet. Det er derfor nødsaget til at være navnløst, og jeg har udtrykt dette højeste Noget i det levende væsen som „X 1”. Vort Jeg er således udødeligt. Det har aldrig begyndt og vil aldrig nogen sinde kunne ophøre. Men da det ikke udgør „det skabte”, er det i sig selv total stilhed. Det kan derfor ikke sanses. Hvis det udgjorde noget, der ligesom materien var i bevægelse eller vibration, ville det være tilgængeligt for sansning. Men det er i sig selv således hævet over enhver til-

gængelighed for sansning netop i kraft af, at det udgør total stilhed og derfor er ude af stand til at skabe den reaktion på et sansesæt, der er identisk med oplevelse. Det må derfor over for de fysiske sanser fremtræde som et „Intet”. Men dette „Intet” er nødsaget til at være en illusion, da det jo er en urokkeligkendsgerning, at dette dirigerende, oplevende og skabende Jeg eksisterer som vort inderste og virkelige selv. Men dette Jeg i sin inderste natur og adskilt fra alt andet udgør ikke noget levende væsen. Det kan kun udtrykkes som „Noget, som er”. Men dette Noget kan altså skabe og opleve. Det kan tilknytte sig et fysisk legeme, i kraft af hvilket det kan tilkendegive sig over for andre levende væsener og ligeledes igennem nævnte legeme opleve disses tilkendegivelser eller manifestationer. Der er således knyttet til Jeg'et en realitet, der sætter det i stand til at forbinde sig med materien, der er materiale for dets manifestationer eller tilkendegivelser. Denne realitet udgør altså hovedorganet og hovedsædet for individets livsoplevelsesevne. Denne evne må være lige så evig som Jeg'et. Hvis der har eksisteret en tid, hvor Jeg'et ikke

havde denne oplevelsesevne, der i virkeligheden er det samme som dets generalskabeevne, hvordan skulle den da være blevet til? Uden en skabeevne kan intet skabes. En skabelse kan ikke opstå af intet, noget kan ikke komme af intet, lige så lidt som noget kan blive til intet. Denne Jeg'ets skabeevne er således ligesom Jeg'et en evig realitet. Men en evig realitet er ikke tids- og rumdimensionel, den kan ikke måles og vejes. Derfor kan Jeg'ets generalskabeevne i sin inderste struktur ikke have nogen analyse ud over denne ene, at den også udgør „Noget som er”. Jeg har derfor udtrykt denne Jeg'ets skabeevne som „X 2”. Denne skabeevne bliver ved sin forbindelse med materierne og den i kraft heraf opbyggede struktur at udtrykke som Jeg'ets „overbevidsthed”. Til denne overbevidsthed er der igen knyttet et område af det levende væsens struktur, der fremtræder for os som Jeg'ets „underbevidsthed”. Igennem denne underbevidsthed oplever Jeg'et igen sin „dagsbevidsthed” og „natbevidsthed”. Denne underbevidsthed bæres af seks organismer eller legerer, et for hver af de seks grundenergier: „Instinkt”, „tyngde”, „følelse”, „intelli-

gens", „intuition" og „hukommelse". Til underbevidstheden hører det fysiske legeme, igennem hvilket de andre legemer mere eller mindre åbenbarer sig og er med til at danne Jeg'ets oplevelsesevne og bevidsthed, karakter og viljeføring, ønsker og begær etc. Disse underbevidste legemer er tids- og rumdimensionelle. De skabes eller bygges op, kulminerer og forgår igen. De udgør kun redskaber og må ligesom andre „skabte ting" være underkastet slitage og er dermed som nævnt forgængelige. Men evnen til at skabe nye organismer eller legemer sidder altså i overbevidstheden, der ikke er forgængelig. I kraft heraf er Jeg'et altså i stand til at overleve alt det timelige og dermed sit eget fysiske legemes undergang og er tillige i stand til at bygge et nyt legeme op, når de hertil egnede betingelser er til stede. Denne underbevidsthed er i sit inderste princip lige så uforgængelig som Jeg'ets overbevidsthed eller „X 2". Kun de igennem underbevidstheden skabte organismer eller legemer er forgængelige, hvorfor de bliver tids- og rumdimensionelle, men selve underbevidsthedsstrukturen er evig. Derfor bliver den også navnløs i sin

inderste struktur og kan kun udtrykkes som „Noget som er”. Dette område af det levende væsens struktur har jeg derfor kaldt „X 3”. Disse tre „X'er” udgør lige akkurat de tre betingelser, der kræves, for at et „Noget” kan fremtræde som et levende væsen. Disse tre principper kan ikke adskilles. Hvis vi udelader et af dem, er de andre to uden betydning. Jeg'et ville ikke kunne fremtræde som et levende væsen. Manifestation og livsoplevelse ville være en total umulighed. Disse tre analyser hører altså uadskilleligt sammen og udgør derved det levende væsens udødelige struktur. Det levende væsen udgør således en enhed sammensat af tre uadskillelige evige principper, der betinger, at nævnte væsen fremtræder som et over tid og rum hævet evigt udødeligt individ.

7. KAPITEL

Udødeligheden og retfærdigheden i de levende væseners skæbne

Med oplevelsen af de levende væseners udødelighed kan man ikke undgå at se, hvorledes retfærdigheden og dermed kærligheden bag al skabelse i naturen og bag alle de levende væseners skæbner begynder at åbenbare sig for det virkelig afhjertet sandheds-søgende menneske. Det ser, at alle levende væsener er underkastet en guddommelig forvandlingsproces i form af udvikling. Og der, hvor denne udvikling er færdig, er det levende væsen til glæde og velsignelse for levende væsener. Der er det en lysende og varmende mental sol for sine omgivelser. Der mærkes Guds nærhed. Der hvor de levende væsener endnu ikke er færdige, kan de naturligvis heller ikke opfylde dette guddommelige formål. Her opstår jo store skyggerregioner med mental kulde, had og bitterhed, skinsyge og misundelse etc. Dette af føder igen krige og ulykkelige skæbner for de pågældende væsener. Og det er en sådan skyggerregion, der i dag hindrer den jordiske

menneskehed i at få fred, glæde og lykke i deres kultur og samliv. Men udødeligheden viser, at denne tilstand kun er forbigående ligesom alle de andre udviklingsepoker, som naturens eller Guddommens skabelse udviser. Også de andre epoker altid har ført fra en primitiv til en mere fuldkommen og færdig udviklet epoke, hvorfor skulle så den nuværende livsepoke for menneskeheden ikke også følge i det samme spor og blive afløst af en epoke, i hvilken hele den varige fredsvelsignelser og kulturelle goder skulle blive lysende for alle? Vi kan jo se igennem denne store udviklingsproces, som førte kloden frem fra en glødende ildtilstand til dens nuværende og for den menneskelige livstilstand guddommelige muligheder, hvorledes der blev fuldkomnere og fuldkomnere former for liv, fuldkomnere former for organismer eller legemer for de levende væsener. Og da udødeligheden nu viser, at det er de samme væsener, nemlig os selv, der var bag ved mineralmaterialets reaktioner, og det ligeledes var os, der senere eksisterede i planteorganismernes for senere igen at komme til at opleve livet i endnu fuldkomnere organismer, nemlig dyreorganismernes, for derefter

ter at ende i de strålende organismer, vi i dagkalder menneskeorganismer, kan vi ikke komme uden om, at vi er under en guddommeligt modellering, i kraft af hvilken Gud vil føre os ind i en ny epoke, og i denne bringe ethvert menneske til at udgøre „Guds billede“. Mennesket i Guds billede er igen det samme som et væsen, der er ét med Gud i alle ting og derfor kun kan åbenbare kærlighed, visdom, kunst, skønhed og glæde. Det åbenbarer Guds nærhed i og over alt, hvor det kommer frem.

Udødeligheden viser os således, at ikke ét eneste levende væsen kan blive fortabt. Ikke ét eneste væsen kan komme til at opleve noget evigt helvede eller vedvarende være i en ulykkelig skæbne. Alle levende væsener uden undtagelse er i Guds favntag. Alle vil blive bevidst i Gud og dermed blive ét med sin næste, ét med jorden, ét med naturen og det virkelige liv. Det vil således i alle situationer blive ét med vejen, sandheden og livet.

En større åbenbaring eller synliggørelse af retfærdigheden og kærligheden bag alle livets foreteelser kan ikke gives. I sandhed,

retfærdigheden og dermed kærligheden er
alle loves fylde.

INDHOLD

DE LEVENDE VÆSENERES UDØDELIGHED

- 1.kap. Kun igennem erkendelsen af væsenernes udødelighed bliver retfærdigheden i de samme væseners lykkelige og ulykkelige skæbner åbenbaret 5
2. " For at opnå den højeste fuldkommenhed eller blive til „mennesket i Guds billede” er det nødvendigt, at man med sin forstand oplever Guds kærlighed og retfærdighed i verdensaltet 7
3. " Hvad det levende væsens udvikling bekræfter for os 8
4. " Hvorledes uvidenhed har skabt den overtro, at de levende væsener er „dødelige” væsener . 12
5. " Hvis det levende væsen er udødeligt 14
6. " Det levende væsens udødelige struktur 18

7. "	Udødeligheden og retfærdighe-	
	den i de levende væseners	
	skæbne	25